

Sevgili Dostlar,

Trakya'nin dondurucu kislarindan birini daha yasiyoruz. Vakif binasi kaloriferli elbet, kalorifersiz vakif mi olurus! Ancak yeterince yer olmadigindan Vakif binasindan sürüldüm, ordan oraya atildikten sonra kendimi Dereboyu'ndaki evde buldum. Babamin tavuk kümesi olarak baslattigi, kümesi çok begenip üstüne güvercinlik yaptirttigi, güvercinlige bayilip üstüne bir de kendine çalışma odasi çiktirttigi, daha yasasaydi gökdelen yaptirtacagi üç katli temelsiz ve kalorifersiz evin güvercinlik katinda yasiyorum.

Babam kendi oturdugu yerlere ve kütüphanelere kalorifer yaptirtmamisti. "Kitaplarla ben üsümeyiz" diye düşünüp kömür parasindan tasarruf etmist. Aziz Nesin üsümez ve Aziz Nesin'e biseycikler olmaz, ama kitaplar üsümeseler de nemden çürürler. Kütüphaneye kalorifer yaptirttik. 26 bin kitabi ve belge dolu 1500 dosyalik arsvi korumak bedava olmuyor. Aziz Nesin'in yasadigi yerler hâlâ kalorifersiz.

Her gün 400-500 kilo kömür yakiliyor Vakif'ta... Yasemin Tural, Nesrin Kapkaçci, Yilkarbon ve Atakas şirketleri, Ali Meral ve Yedikulespor sayesinde, eger çok sert geçmezse, bu kisin sonunu kömür almadan getirebilecegiz.

Mahkemeden henüz bir haber çikmedi. Ama hiç merak etmiyorum sonucu. Kaybetmemiz olasi degildir. Kendimizi çok iyi savunduk durusmada, mubasir bile bir an kendini kaybedip avukatimizi alkislamisti. Rakibimizin performansini soracak olursaniz... Tahmin edebileceginiz gibiydi..

19 Aralik Cuma gecesi, saat 20'de Aziz Nesin'in 88inci dogumgününü kutluyoruz. Yer: Ahırkapı Lokantası, Armada Otelı, Ahırkapı, İstanbul. Davetiye için 0533 711 85 61 ya da 0212 291 49 89. Anma yok, ucuz söz yok, nutuk yok, hüznün hiç yok, "iyi ki dogdun" nagmesi kesinlikle yok, sadece biz bize eglenecegiz. Yalnız, gecenin ilerleyen saatlerinde halay çekenleri, göbek atanları ve Öner Yagci'nin türküsünü engellemeye kimsenin gücü yetmez (bu kadar güzel bir çirkin ses hiç dinlememissinizdir.)

Geçen mektubumda arazimizi acimasizca yişen dereyi baharda islah edecegimizi yazmistim. Vakif binasinin projesini çizen Tan Oral Dereboyu'na da bir proje çiziyor. Oraya, gözyasartici ne kelime, hüngür hüngür aqlatici romantizmde bir gezi alanı yapmayı tasarlıyoruz. Bunun için de tasa, topraga ve inaat mühendisine gereksiniyoruz.

Çocuk çocuk çalışarak yolumuzu yaptik. Artık geceleri çamura batmadan, taslara takılmadan, bisikletlere, kaydiraklara çarpmadan yolumuzu bulabiliyoruz. En çok da Umut çalışti yol yapiminda. Umut'tan söz etmistim daha önce, hani Vakf'a bir elinde tas, bir elinde sopa bir canavar olarak gelmist de daha sonradan çocuga dönüşmüştü, hani sünnetçisiyle pek iyi geçinemeyen, iste o küçük Umut o kadar memnundu ki kendinden küregi sallarken...

Tek kusuru var Umut'un: Kizlari dövüyor. Sekiz kız bana gelip Umut'u sikayet ediyor: "Alyabi (Ali Abi demektir), Umut bizi dövüyor.." Siz de onu dövün, diyorum, sekiz kizsiniz... Dövmiyorlar... Elbet kizlari sevecek yasa da gelecek. Heyecanla bekliyoruz.

Hazir yolu yapmisken bir de bir ekmek firini ve kamp atesi çukuru yapalim dedik. Uzun yaz geceleri kuzu çevirecegiz, sonra da bir güzel ates yakıp yalnız yıldizlara türkü yakacagiz.

Seramik atölyemizin tornasi bas döndürücü bir hizla dönüyor. Seramikçilerimiz Esengül, Gülcan ve Saliha esi benzeri görülmemis güzellikte seyler yaratıyorlar. Meger mutluluk için sadece çamur yeterliymis. Yaptiklarini hediye fuarında satıp Vakf'a gelir saglayacaklarmis... Yapmayın etmeyin diye yalvarıyorum, fayda etmiyor, cânim seramikleri yok fiyatına satacaklar. Sanattan hiç anlamıyorlar!

Sadece Umut degil, hepimiz canavar gibiyiz, canla basla çalışiyoruz.

Sevgiler,

Ali Nesin